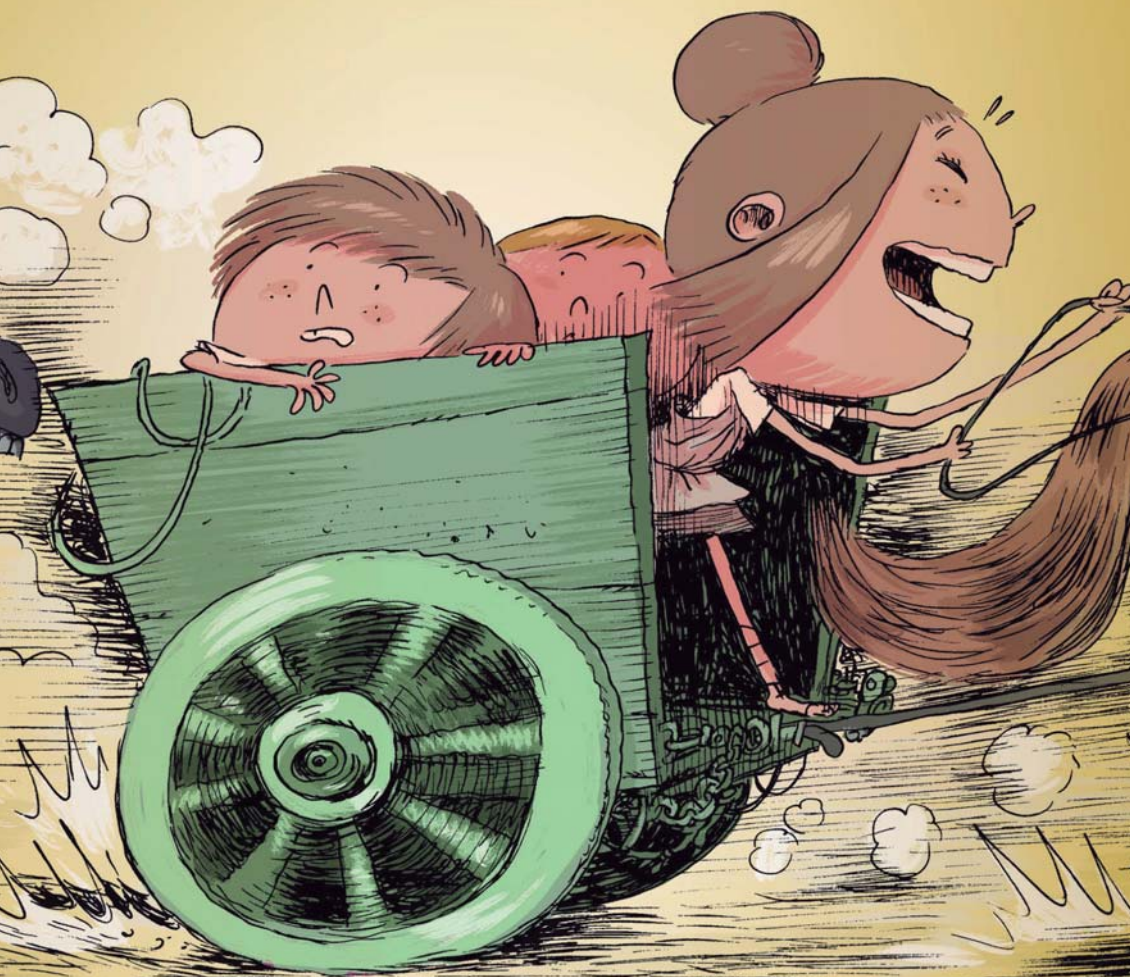

EL DIT DE L'EMPERADOR

XAVIER CASTANYER I ANGELET • DIBUIXOS: ÒSCAR JULVE

Amb el suport de

Diputació de Girona

Aquest llibre ha estat pensat, produït i confeccionat a Catalunya. Fent-ho així, promovem els nostres autors, ajudem a crear i mantenir llocs de treball a les nostres indústries gràfiques i estalviem transports i les consegüents emissions de CO₂

Primera edició, setembre de 2018

© Xavier Castanyer i Angelet, 2018, per al text

© Òscar Julve Gil, 2018, per als dibuixos

Disseny: Jordi Avià

La propietat d'aquesta edició és de Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-003-9 Dipòsit legal: B. 21.073-2018

Imprès a Limpergraf - c. Mogoda 29-31-08291 Barberà del Vallès

ÍNDEX

Una troballa misteriosa	11
<i>Panem et circenses</i>	29
Fugitius	63
Aigües turbulentes.....	93
<i>Alea iacta est</i>	113
El perquè de tot plegat	127

L'ANY 218 aC els romans van desembarcar a Empúries

per anar a lluitar contra l'exèrcit cartaginès. Però el nostre país els va agradar tant que van decidir quedar-s'hi. I així, tal com havien fet amb tants altres països de la Mediterrània i de l'Europa Occidental, els romans van anar conquerint els territoris de l'actual Catalunya i de tota la península ibèrica. Ben aviat van fundar Tàrraco (que és l'actual Tarragona) i també Bàrcino (Barcelona), Baetulo (Badalona), Iluro (Mataró), Egara (Terrassa), Gerunda (Girona), Ilerda (Lleida) i moltes altres ciutats que van créixer sota el poder imperial de Roma. Amb els anys, els antics catalans s'anaren adaptant a les formes culturals de l'imperi i el llatí va anar substituint les primitives llengües indígenes. Tàrraco era la ciutat més important. Els romans, que eren uns grans constructors, hi van aixecar una muralla, un arc de triomf, un circ, un teatre, un amfiteatre i nombrosos temples, places i edificis públics plens de columnes, mosaics, escultures i jardins. També hi van construir un aqüeducte i van bastir un munt de cases dins l'entramat quadriculat d'uns carrers molt ben planificats. La vida a Tàrraco, durant el segle II dC, transcorria amb la vitalitat i el bullici que sempre han tingut les grans capitals...

I

UNA TROBALLA MISTERIOSA

Un, dos, tres, quatre, cinc... i sis. Un individu alt i corpulent clavava sis cops terribles a un home vell, amb el cos menut i feble. Era un vespre plàcid del mes de juliol. Del carrer estant se sentia la xerrameca de les cases i el catric-catrac dels plats, els gerros i les olles. També es notava l'escalfor de les cuines i l'olor dels menjars de cada llar. Era l'hora de sopar.

—Aaaaaah! —va cridar el pobre home enmig del carrer.

Però ningú no va sentir el seu crit esgarrifós perquè en aquell racó de la ciutat no hi corria ni una ànima. Amb el cap esberlat, l'ancià va aconseguir fer un parell de passes i es va aturar. I es quedà allà quiet uns segons. Però després, quan va intentar avançar novament, va notar que les cames ja no li responien i es va desplomar pesadament contra el terra.

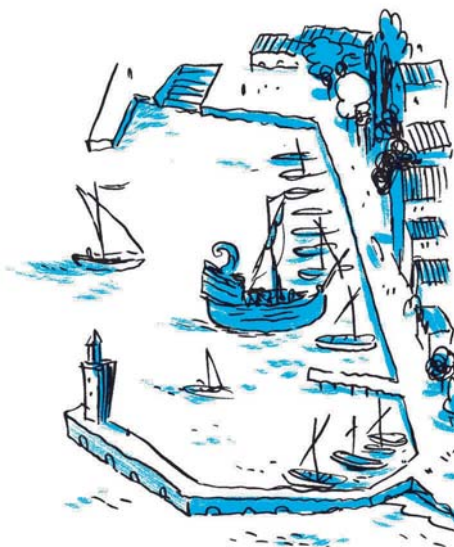
—Que algú m'ajudi... —aconseguí dir en veu baixa, agonitzant, mentre l'agressor fugia com un esperitat.

Però ja era massa tard; quan els seus llavis gelats intentaren barbotejar unes darreres paraules —incomprendibles— els ulls se li tancaren per sempre. A la ciutat de Tàrraco s'acabava de cometre un crim espantós.

—No t'entretinguis, Roc, que ja és hora de sopar! —deia la Bruna al seu germà bessó mentre enfilaven pel carrer solitari.

—No trobes que és molt bonica aquesta escultura? —contestà en Roc, que s'havia encantat davant d'una imponent estàtua de Venus, la deessa de l'amor i la bellesa.

—Per tots els déus, Roc, no t'encantis, que tinc gana!

Les muralles de Tàrraco s'anaven ennegrint amb les primeres ombres de la nit, i la lluna, que ja havia fet el ple, s'ensenyoria damunt del temple d'August a la part alta de la ciutat. Al port, les barques es gronxaven

suaument amb el vaivé de les ones i una cançó de taverna, trista i lenta, ressonava entre les cases humils del barri mariner.

—No és culpa meva si arribem tan tard. Sempre que anem a pescar ens passa el mateix. Ja n'estic tip de tanta pesca! —etzibà en Roc a la seva germana.

—Bé que te les menjaràs aquestes! Mira quin goig que fan! —contestà la Bruna tot refregant-li pels nasos les quatre escórpores que duia a la cistella.

—No les penso ni tocar. Ja n'estic fart de tanta espina!

—És clar, això ho dius perquè portes la cistella buida! —replicà la noieta fent una ganyota al seu germà.

De sobte, aquella discussió acalorada fou interrompuda per les passes d'un individu que se'ls acostava a tota velocitat. Era un home robust, altíssim, que baixava el carrer esbufegant, mirant enrere, com si algú el seguís i sense adonar-se que els bessons eren allà, discutint, al bell mig de la calçada.

—Compte! —aconseguí dir en Roc abans que aquell home apressat l'investís de ple i anessin tots dos a rodolons per terra entre cops i patacades.

—Aaaaaah! —cridava el noiet mentre rodava fet un embolic amb els plecs i les teles de la toga blanca que cobria l'homenàs.

—Quina rebotcada! —exclamà la Bruna amb les mans al cap.

—*Series autem diabolus puer!* —crijà l'home amb veu ronca i un llatí impecable.

Un tros enllà, i després d'haver-se enclastat contra el mur d'una casa que feia cantonada, l'homenàs començà a escridassar el noieta que seguia enredat entre els doblecs del seu vestit rebregat. En Roc, nerviós, maldava per alliberar-se del garbuix de roba que el mantenia arrapat a aquell home detestable que no parava de cridar.

—*Ad infernum!* —exclamà finalment l'homenàs, que ja s'havia desfet de l'embo-

lic i es disposava a marxar.

I així, de mala manera, sense ni tan sols disculpar-se, l'home va continuar el seu camí corrent a tota pastilla. En un tres i no res, aquella vestimenta blanca que ara voleiava al vent, va

desaparèixer entre les cases d'un carreró obscur proper a la muralla.

—Mal educat! —crijà la Bruna amb totes les seves forces mentre l'home s'esmunyia en la foscor.

—Qui era aquest homenàs? —va preguntar en Roc des del terra, amb les mans a l'esquena masegada pels cops.

—No l'he conegut, germanet, tot ha anat molt ràpid! —contestà la Bruna.

—Ens ha insultat! —es queixà en Roc sorprès amb la reacció àirada de l'home que l'havia investit.

—Això sembla... —va dir la noieta arrufant el nas—. Ha estat molt estrany tot plegat. No sé què pensar...

—I si era un mal esperit? O un déu enrabiàt? O un espectre maligne?

—No diguis barbaritats, germanet. Els déus i els esperits no campen pels carrers ni ensopeguen amb el primer encantat que se'ls creua pel camí...

—Bruna! Estàs insinuant que soc un encantat?

—Jo no he dit això!

—Sí que ho has dit!

—Que no!

—Que sí!

Mentre tornaven a discutir com dos galls enfuris-

XAVIER CASTANYER I ANGELET

En Xavier va néixer a Breda el 1967. Des de petit, es va interessar per l'art i la història. Per això es va doctorar en Història de l'Art. Ara dirigeix el Museu Municipal Josep Aragay de Breda. Ha estat professor associat de la Universitat de Girona i del Màster d'Estudis Catalans de la Universitat Oberta de Catalunya i ha publicat diversos llibres i articles sobre història de l'art. També escriu llibres per a nois i noies. Són relats plens d'aventures ambientades en algun moment important de la història de Catalunya, amb personatges entremaliats, que sempre viuen al límit i protagonitzen les situacions més esbojarrades, trepidants i divertides. Ha publicat *En Bernat i el pirata Barba-rossa* (2014), *El bandoler de la corona* (2015) i *Missió impossible* (2017) amb el qual inicià «Les aventures d'en Roc i la Bruna».

ÒSCAR JULVE

L'Òscar va néixer a Barcelona, ara ja fa uns anys. El seu pare també dibuixava i a casa sempre va tenir una habitació que anomenaven el «cuarto de dibuixar». Un dia, son pare es va deixar un pot amb l'aigua bruta de sucra el pinzell d'aquarel·la sobre la taula. L'Òscar tenia set i se la va beure de cop. D'aleshores ençà, sempre ha dibuixat. Potser aquella aigua bruta era una mena de poció màgica del dibuix, o potser no. Perquè per aquella època, l'Òscar també es menjava els geranis de la terrassa, però no s'ha dedicat a la jardineria. De moment.

LES
AVENTURES
D'EN ROC I
LA BRUNA

EN Roc i la Bruna viuen una història increïble, plena d'embolics i de sorpreses a la Tàrraco romana. Aquest parell de bessons entremaliats són acusats d'un crim que no han comès: quina injustícia! Tot plegat, per culpa d'una troballa ben curiosa que amaga un gran misteri. Perseguits pels legionaris, assenyalats per les màximes autoritats, assetjats per les bèsties més ferotges i els perills més espantosos, intentaran salvar la pell i resoldre l'enigma que ha de provar la seva innocència. Ho aconseguiran?

ISBN 978-84-9191-003-9

07603

9 788491 910039

CAT
LETA A CATALUNYA

PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT